

Varför tvivlar du inte?

“Gud vill att alla människor skola frälsta varda och komma till sanningens kunskap!”

Ja, nog säger bibeln så. Och den ska ju vara sann. Den säger även att Gud är allsmäktig och kan vad han vill. Men då han nu vill att alla ska bli frälsta, varför i fridens namn sätter han inte sin vilja igenom? Varför låter han den lede djävulen få en så stor makt?

Det är ju ändå så, att bara en och annan själ slinker in i himmelriket, under det att en stor och bred ström av människor flyter till helvetet. För vanligt förstånd ser det ut som om fan driver en-gross-affär med själar under det vår herre Zebaoth har en fnuttig minutaffär i samma bransch.

Du svarar mig med: “viljans frihet”. Jag får välja själv, svarar du. Vet du inte att vetenskapen är ense om att människans vilja inte är fri utan bunden av uppfostran, miljö, ärvtlighet, anlag, stämningar och otaliga andra omständigheter. Kunna vi då inte komma överens om, att Jehova är vanmäktig och som en allsmäktig—vanmäktig Gud är en absurditet, måste han, uppriktigt sagt, inte existera. Och hans motståndare och rival, Belzebub, inte heller.

Ändock går du och fruktar för dessa potentater! Du ler åt tron på trollkärningar och spöken. Du kallar det riktigt nog för vidskepelse. Varför inte ta ut steget och kalla även gudstron med samma namn?

Du svarar mig ännu en gång: Det finnes tusental som dött lyckliga i den tron. Varför missunna dem det! Men snälla du: tusentals av muhammedaner, buddhister, “råa fettischdyrkare” och andra s. k. hedningar dö ju också lyckliga i sin tro. Varför missunna dem det? Varför skicka ut missionärer att omvända dessa, som inte begär bättre än att få dö i sin tro?

Så länge du stirrar dig blind på hoppet om lycka i ett kommande liv, blir du oduglig i striden för ett bättre liv här på jorden. Apropos uppståndelse-tron, har du lagt märke till att de största nollarna skrika högst på evigt liv? Liksom det skulle vara till någon nytta! Är det inte en förmäthenhet utan like!

Kasta ett öga på “Kristi efterföljare”, prästerna. Har du inte märkt att deras främsta diktan och traktan går ut på att skaffa sig feta pastorat? Tror du att de råkas utan att tala om bostadsförmåner, befordringar och möjligheten att få Nordstjärnan? De äro klokare än du; de ta ut det goda här på jorden och låta “det stora okända” sköta sig självt.

Gå till rätta med dig själv! Bruka ditt sunda förnuft! Gör du det, skall du inte underlåta att tvivla. Och tvivlet är första milstolpen på vägen mot sanningen.

Hjälp oss i vår kamp mot gudstron och annan vidskepelse! Hjälp oss kämpa för ett himmelrike på jorden, en människovärdig tillvaro, rätt åt alla, orätt åt ingen!

Hjälp oss kämpa! Hjälp oss krossa den makt, som kallas kristendomen?

Svenska aktiva motståndet.

Om jag vore mor . . .

Av En kvinna.

Och om jag vore mor och jag hade en son, som skulle draga ut i krig för att döda, därför att de regerande befalla honom det och tvinga honom därtill, skulle jag säga till honom:

— Min son, stanna, stanna! Jag har fött dig, att du skall göra vad gott är och vara till nytta för samhället och dina medmänniskor. Du skall viga ditt liv åt arbetet, åt rättvisan, och du har plikt att vägra att bli en mördare. I striden som står, skall du aldrig ge någon döden, ej heller utsätta dig själv för den, utan du skall vara banbrytaren, föregångaren, kämpen för det ädlaste som vi människor känna, för kärleken, livet, hela mänskligheten . . .

Och ifall min son ej lyssnade till mina ord, och slog ifrån sig mitt modershjärtas råd, samt lystrade till sina befälhavares order och lät föra sig till slaktbänken, så skulle jag med all den makt, som min modersrätt skänker mig, söka hindra honom däriifrån samt säga honom:

— Bliv ingen mördare! Drag ej ut i krig! Lasta ej något mord på ditt samvete! Jag är den som gav dig livet, och jag har rätten till ditt liv.

Och om jag vore mor . . . Om jag vore en mor och de hämtade min son och förde honom till kasärnen eller i krig, skulle jag säga till honom:

— Min älskling, mitt hjärtebarn, stanna hos mig, i din moders armar, hos din mor som aldrig lärde dig att hata andra nationers söner, som aldrig hos dig inplantade hämndkänslan, som städse blott uppfostrade dig till godhet och till att vara rättvis.

Lyssna till mina ord, mitt kära barn, mina ord äro uttryck för mitt modershjärta, som älskar sin son med smärta. Lyssna till deras råd, som vill göra dig god och ädel, som vilja en sund intelligens i en frisk kropp, men aldrig — hör, aldrig skall du låta förgifta ditt sinne med grymma instinkter, med skamliga bevekelsegrunder, aldrig i din själ hysa djuriska blodgiriga planer . . .

O, om jag vore mor . . .

Om jag vore en mor, och jag bar ett barn under mitt hjärta, och min svåra stund nalkades, och jag skänkte honom livet under smärtor; jag skulle lära honom att framför allt hata kriget, detta den mänskliga grymhetens grymmaste utbrott, den mest fasansfulla av alla fördomar. Kriget! Är det inte det lagliga dråpet folken ömsesidigt begå? Är kriget ej den eländigaste, skändligaste duell, mer feg och skymflig, mer barbarisk och avskyvärd än någon sådan?

Ja, jag skulle lära min son, att hata kriget . . . skulle lära honom att älska.

Och om jag vore mor, skulle jag säga till min son, ynglingen på tjugu år:

— Älska människorna, älska dem alla. Jorden har inga gränser, lika litet som himlavalvet, som omger den, lika litet som ljuset som bestrålar dig, lika litet som vetenskapen, som bildar din intelligens.

Kära, kära, kära! Alla människor äro syskon, vi äro varken italienare, eller fransmän, eller japaneser, eller ryssar, vi äro inte kristna eller muhamedaner, eller judar. Vi människor äro alla syskon i den fria mänskligheten, och ha alla samma plikter och rättigheter, samma önskningsar och begär.

Om jag vore en mor, och de togo min son, på tjugu år, ifrån mig och förde honom i krig, så skulle jag säga honom:

— *Vägra!* Du skall ej, du får ej bli mördare! . . . Blott i ett krig får du gå med — ett heligt, det heligaste kriget — och det är för proletarietets frihet och rätt.

Detta enda måste du bliva en modig, en frivillig soldat, åt det kriget må du viga ditt liv, som jag skänkte dig . . .

Så skulle jag tala till min son, om jag vore en moder.

Och om de skulle taga honom, min son, och skjuta honom, då skulle jag ropa till andra mödrars söner: — *Vägra! Vägra!*

Vänd!

Svenska Aktiva Motståndet.